

Opheffing
tot na uitspraak
Grondwettelijk
Hof.

Nr. van het arrest

Nr. 75 Corr. Folio

Nr. 2006 CV 233 van het parket

Nr. 2008 BC 1105 van de griffie

ARREST

Het Hof van Beroep te Brussel, 15de kamer,

zitting houdend in strafzaken, wijst het volgende arrest :

In aanwezigheid van het Openbaar Ministerie de zaak van :

163
nihil

- 1) **DE GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIG INSPECTEUR**, bevoegd voor het grondgebied van het Vlaams Gewest, met maatschappelijke zetel te 1120 Brussel, Koning Albert II-laan 20 bus 7,

164
nihil

- 2) **DE GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIG INSPECTEUR**, bevoegd voor het grondgebied van de provincie Antwerpen, met maatschappelijke zetel te 2018 Antwerpen, Copernicuslaan 1 bus 9,

eisers tot herstel,
vertegenwoordigd door Mr. Johan Claes, advocaat te Antwerpen,

tegen:

165
nihil
166
nihil

- 1) : , geboren te . op , wonende te Kalmhout,
- 2) : , geboren te op , wonende te Brecht, |

verwezenen,
vertegenwoordigd door meester Louis Leysen, advocaat aan de balie van Antwerpen,

167
nihil

- 3) : , geboren te op , wonende te Malle, |

verwezene,
vertegenwoordigd door meester Tom Breugelman, advocaat aan de balie van Leuven, loco meester Marc Gadisseur, advocaat aan de balie van Antwerpen.

Beklaagd van: te :

de eerste, tweede en derde

Hetzij door de misdaad of het wanbedrijf te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering rechtstreeks te hebben meegewerkt, hetzij door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat de misdaad of het wanbedrijf zonder hun bijstand niet had kunnen worden gepleegd.

Bij inbreuk op de arts. 44, 64, 65 en 69 der wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, gewijzigd bij de art. 4, 20, 21 en 25 der wet van 22 december 1970,

- zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen, wat betreft constructie sub I
- in strijd met de vergunning van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Brecht van 24 januari 1989 wat betreft constructie sub II

de derde als aannemer, als uitvoerder en opdrachtgever,
de eerste en tweede als medeigenaars die de oprichting van een vaste of een verplaatsbare inrichting hebben gedoogd, op het onroerend goed gelegen te , gekadastreerd als en
. met een globale oppervlakte van 2.430 m², eigendom van
) en (°) de hiernaver-
melde werken in art. 44 omschreven.

I. A) de derde.

van 1 januari 1989 tot 25 september 1993 te hebben uitgevoerd en standgehouden.

B) de eerste en de tweede.

van 24 september 1993 tot 13 september 1996 te hebben instandgehouden

- een weekendverblijf van 7 x 8,55 m en 6,8 m hoogte met een gesloten terras van 3,2 x 6,5 m.

II. A) de derde.

van 1 januari 1989 tot 25 september 1993 te hebben uitgevoerd en standgehouden.

B) de eerste en tweede

van 24 september 1993 tot 13 september 1996 te hebben instandgehouden

- een constructie met twee garagepoorten en zadeldak van 8 x 7,5 m en 7 m hoogte i.p.v. weekendverblijf.

Met de omstandigheid voor de derde dat hij wegens zijn beroep of activiteit onroerende goederen koopt, verkavelt, te koop of te huur zet, verkoopt of in huur geeft of bouwt.

- Thans strafbaar gesteld overeenkomstig de artikelen 99, 146, 147 en 149 van het decreet van 18 mei 1999, houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (BS 08-06-1999)

Gezien het bewijs van inschrijving van de dagvaarding van beklaagden door de bewaarder der Hypotheken 2° kantoor te Antwerpen, dd. 12-03-1997 boek 935 deel 4 nr. 4389.

het onroerend goed toebehorend aan (   )
krachtens een akte van aankoop ontvangen op :
:   door notaris   te   en
notaris :   te

*   *   *

Gelet op de hogere beroepen ingesteld op

- 6 juli 2001 door BEKLAAGDE   tegen
al de beschikkingen
- 9 juli 2001 door het OPENBAAR MINISTERIE tegen
al de beschikkingen op strafgebied tegen beklagde

- 9 juli 2001 door BEKLAAGDEN   en
tegen al de beschikkingen
- 10 juli 2001 door het OPENBAAR MINISTERIE tegen
al de beschikkingen op strafgebied tegen
beklaagden   en

tegen het vonnis, op tegenspraak gewezen door één
rechter op 25 juni 2001 door de correctionele
rechtbank van Antwerpen, kamer 1C, dewelke als
volgt heeft beslist:

Stelt de incriminatieperiode van de feiten I B en
II B vast tussen 21 december 1995 en 13 september
1996;

Gelast de opschorting van de uitspraak van de
veroordeling ten voordele van eerste en tweede
beklaagde voor een termijn van drie jaar vanaf
heden;

Veroordeelt derde beklagde hoofdens de vermengde
feiten I A en II A tot:

- een hoofdgevangenisstraf van EEN MAAND met
uitstel 3 jaar

- een geldboete van 2.000 frank x 100 = 200.000 frank of drie maanden vervangende gevangenisstraf met uitstel 3 jaar

Verplicht derde beklaagde tot betaling van:

- een bijdrage van 10 frank x 200 = 2.000 frank
- 1/3 van de kosten van het geding, in totaal belopende op 32.782 frank
- een vergoeding van 1.000 frank

Verplicht eerste en tweede beklaagde elk tot betaling van:

- 1/3 van de kosten van het geding, in totaal belopende op 32.782 frank
- een vergoeding van 1.000 frank

Op burgerlijk gebied:

Houdt met betrekking tot de herstellvordering, de burgerlijke belangen ambtshalve aan;

* * *

Gezien arrest van het hof van beroep te Antwerpen van 30 november 2005.

Gezien arrest van het hof van Cassatie van 28 maart 2006.

Gehoord het verslag van voorzitter Papen

Gehoord de eisende partijen in hun middelen van verdediging zoals door meester Claes ter zitting ontwikkeld.

Gehoord de verwezenen en in hun middelen van verdediging, zoals ter zitting ontwikkeld door meester Leysen.

Gehoord de verwezene : in zijn middelen van verdediging, zoals ter zitting ontwikkeld door meester Breugelman.

Gelet op de conclusies en stukken van partijen.

Het hof van Cassatie heeft bij arrest d.d. 28 maart 2006 het arrest van het hof van beroep van Antwerpen d.d. 30 november 2005 vernietigd "in zoverre het uitspraak doet over de herstellvordering".

De behandeling van deze zaak betreft enkel nog de herstellvordering.

Vooreerst dient te worden nagegaan of de herstellvordering tijdig werd ingesteld dit is, als accessorium, alvorens de strafvordering vervallen was.

Bij notariële akte d.d. 24 september 1993 verkocht de derde verwezene voor de I , aan de eerste en tweede verwezene "een woonhuis op en met grond en alle verdere aanhorigheden gelegen te I aan de : ten kadaster gekend ".

Het aanvankelijk proces-verbaal dateert van 21 februari 1994 en daarin werd vastgesteld dat een gebouw permanent bewoond werd in recreatiegebied en dit werd beschouwd als zijnde een inbreuk op art. 44.1.7 van de wet op de ruimtelijke ordening van 29 maart 1962.

Daarenboven zouden de bouwwerken niet zijn uitgevoerd conform de bouwvergunning.

Bij brief d.d. 13 november 1995 werd door de gemachtigde ambtenaar een herstellvordering gericht aan de procureur des Konings in die zin dat gevorderd werd dat :

- de plaats in de vorige toestand hersteld zou worden door het slopen van de permanent bewoonde weekendwoning en de garage, annex berging;
- onder verbeurte van een dwangsom van 2.000 bef. per dag vertraging.

De motivering van de herstellvordering luidde als volgt:

" In een gebied voor verblijfrecreatie kunnen onder bepaalde voorwaarden weekendwoningen voor het tijdelijk, onderbroken verblijf van één gezin worden toegelaten wanneer de maximum oppervlakte ervan niet meer bedraagt dan 60m². Bovenverdiepingen kunnen, overeenkomstig de verkavelingsvoorschriften, niet worden toegestaan. Niet alleen wordt in onderhavig geval voor de weekendwoning op kavel 1 de toegelaten oppervlakte van het gebouw in ernstige mate overschreden door het bijbouwen van een gesloten terras van circa 21m² maar bovendien is er een bovenverdieping gebouwd. Het gebouw op kavel 2, dat in strijd met de afgegeven vergunning gebruikt wordt als garage/bergplaats bij de weekendwoning bij kavel 1, kan niet aanvaard worden omdat door de feitelijke samenvoeging van beide kavels beide constructies als één geheel moeten beschouwd worden waardoor de totale bebouwde oppervlakte in ruime mate wordt overschreden".

Bij brief d.d. 31 juli 1996 verduidelijkte de gemachtigde ambtenaar zijn vordering als volgt :

"Kavel 1 :

Op 24.1.89 werd door het CBS van Brecht vergunning afgegeven voor het bouwen van een weekendverblijf. Op 17.2.89 werd deze vergunning door de gemachtigde ambtenaar geschorst, waarna de gemeente op 20.2.89 de vergunning introk en een weigering van bouwvergunning afgaf.

Het weekendverblijf werd toch gebouwd zodat het zonder vergunning opgericht werd. Bovendien werd op 21.2.94 vastgesteld dat de weekendwoning permanent bewoond werd.

Kavel 2 :

Op 24.1.89 werd door het CBS van Brecht vergunning afgegeven voor het bouwen van een weekendverblijf. Naar aanleiding van een plaatsbezoek door personeelsleden van mijn dienst werd echter vastgesteld dat het gebouw niet als weekendverblijf maar als garage gebruikt wordt. Op 9 januari 1996 werd deze vaststelling door de politie van Brecht bevestigd."

Op respectievelijk 26 februari 1997 en 5 maart 1997 werden enerzijds derde en anderzijds eerste en tweede verwezene gedagvaard voor de correctionele rechtbank van Antwerpen.

De dagvaarding werd overgeschreven op 12 maart 1997 op het hypotheekkantoor.

De derde verwezene werd gedagvaard om :

I.A. van 1 januari 1989 tot 25 september 1993 te hebben uitgevoerd en in standgehouden te hebben :

een weekendverblijf van 7 x 8,55 m en 6,8 m hoogte met een gesloten terras van 3,2 x 6,5 m;

II.A. van 1 januari 1989 tot 25 september 1993 te hebben uitgevoerd en in standgehouden:

een constructie met twee garagepoorten en zadeldak van 8 x 7,5m en 7m hoogte i.p.v. weekendverblijf;

Met de omstandigheid voor de derde dat hij wegens zijn beroep of activiteit onroerende goederen koop, verkavelt, te koop of te huur zet, verkoopt of in huur geeft of bouwt.

De eerste en tweede verwezenen werden gedagvaard om :

I.A. van 24 september 1993 tot 13 september 1996 te hebben in standgehouden:

een weekendverblijf van 7 x 8,55 m en 6,8 m hoogte met een gesloten terras van 3,2 x 6,5 m;

II.A. van 24 september 1993 tot 13 september 1996 te hebben in standgehouden:

een constructie met twee garagepoorten en zadeldak van 8 x 7,5m en 7m hoogte i.p.v. weekendverblijf.

Bij brief d.d. 29 september 1998 heeft de gemachtigde ingenieur gesteld de oorspronkelijke herstellvordering te willen herzien.

Blijkbaar werd er op 13.3.89 door het college van burgemeester en schepenen een bouwvergunning afgeleverd voor kavel 1 na indiening van een nieuwe bouwaanvraag.

De gewijzigde herstellvordering luidde als volgt:

" kavel 1:

- *het herstel van de plaats in de vorige staat door het staken van het strijdig gebruik, m.n. de permanente bewoning;*
- *het uitvoeren van aanpassingswerken overeenkomstig het op 13.3.89 goedgekeurde bouwplan : onbewoonbaar maken van de verdieping, het gesloten terras verbouwen tot open overdekt terras;*
- *onder verbeurte van een dwangsom van 2.000 bef. per dag vertraging;*

kavel 2:

- *het herstel van de plaats in de vorige staat door het slopen van de garage/berging;*
- *indien kavel twee wordt verkocht, zodat opnieuw twee volledig zelfstandige kavels ontstaan, vorder ik het uitvoeren van aanpassingswerken overeenkomstig het op 24.1.89 goedgekeurde bouwplan: het gebouw inrichten en gebruiken als weekendverblijf;*
- *onder verbeurte van een dwangsom van 2.000 bef. per dag vertraging.*

Indien het college van Burgemeester en Schepenen niet kan akkoord gaan met het uitvoeren van aanpassingswerken vorder ik zowel voor kavel 1 als voor kavel 2 het herstel van de plaats in de vorige staat door het slopen van de permanent bewoonde weekendwoning en de garage/bergplaats".

De gemachtigde ingenieur stelde uitdrukkelijk het akkoord van het college van burgemeester en schepenen te vragen nu hij aanpassingswerken vorderde.

De motivering van de herstellvordering, zoals gewijzigd, bleef dezelfde als deze d.d. 13 november 1993 behalve dat werd toegevoegd dat

- " Ook permanente bewoning kan onder geen beding worden aanvaard",
- "De totale bebouwde oppervlakte bedraagt hierdoor een veelvoud van de toegelaten 60 m²".

Nopens deze herstellvordering stelde het college van burgemeester en schepenen in de vergadering van 12 oktober 1998 :

"M.b.t. de constructies vordert het college het herstel, door het uitvoeren van aanpassingswerken waardoor beide constructies in overeenstemming worden

gebracht met de afgeleverde bouwvergunning.

Gelet op de besprekingen met dhr. Minister Stevaert, i.v.m. de problematiek binnen de weekendzone's, wenst het college geen vordering in te stellen m.b.t. het permanent wonen.

Met de minister werd overeengekomen dat de streek " " in aanmerking komt voor een gewestplanwijziging. De huidige zone voor verblijfsrecreatie zal dan omgevormd worden tot een zone voor recreatief wonen. Hierdoor zou het probleem van de vaste bewoning worden opgelost. Het college meent te weten dat voor de gemeenten die een dossier m.b.t. de weekendverblijven bij het ministerie hebben ingediend, het vervolgingsbeleid voorlopig zou worden stopgezet, tot er m.b.t. dit probleem een oplossing werd gegeven. Het college wenst hierop dan ook de aandacht te vestigen".

Bij brief, ingekomen bij de procureur des Konings op 2 februari 2004, werd de reeds gewijzigde herstellvordering, wat kavel 1 betreft, aangepast, verwijzend naar het Besluit van de Vlaamse Regering d.d. 20 oktober 1999, waarbij het kwestieuze perceel woongebied met recreatief karakter geworden is.

Voor kavel 1 werd een meerwaarde gevorderd bedragende 78.240,88 euro. De eis voor de permanente bewoning was volgens de stedenbouwkundige inspecteur zonder voorwerp geworden.

Voor kavel 2 werd de vordering van het herstel in de vorige staat door sloping van de garage/berging met een dwangsom van 50 euro per dag vertraging behouden.

De herstellvordering werd ingeleid, als accessorium van de strafvordering, ten vroegste samen met de dagvaarding voor de correctionele rechtbank.

In hoofde van de derde verwezene werd zowel de oprichting als de instandhouding vervolgd, toen nog beide strafbare gedragingen, die een voortgezet misdrijf uitmaakten.

De kwalificatie als één voortgezet misdrijf impliceerde dat de verjaringstermijn van de strafvordering slechts begon te lopen vanaf het laatste feit dat bewezen verklaard wordt, op voorwaarde dat, behoudens stuiting of schorsing van de verjaring, de periode tussen die feiten niet langer is dan de verjaringstermijn eventueel verlengd ingevolge stuiting of schorsing.

Op respectievelijk 26 februari en 5 maart 1997 was de strafvordering, rekening houdend met de verjaringstermijn van vijf jaar (Programmawet van 24 december 1993 B.S. 31 december 1993), in hoofde van geen der drie verwezenen al verjaard of vervallen zodat de herstellvordering gedragen werd door een ontvankelijke strafvordering.

De herstellvordering werd tijdig ingesteld.

Indien de grond van verval van de strafvordering intreedt na de aanhangigmaking van de strafvordering bij het vonnisgerecht en de burgerlijke

vordering tijdig werd ingesteld, d.w.z. vóór het verval van de strafvordering, blijft de strafrechter bevoegd om uitspraak te doen over de burgerlijke vordering, ondanks het verval van de strafvordering.

Ten onrechte werpen de verwezenen op dat de herstellvordering niet meer geënt kan worden op het ten laste van derde verwezene oprichtingsmisdrijf om reden dat het hof van Cassatie zich bij arrest d.d. 28 maart 2006 enkel heeft uitgesproken over de opheffing van het strafbaar karakter van het misdrijf van instandhouding en de gevolgen daarvan voor wat de herstellvordering betreft (en aldus de zaak enkel voor dit beperkt aspect verwezen) en niet over wat het gevolg is van de herstellvordering indien het misdrijf van oprichting verjaard is.

Bij arrest d.d. 28 maart 2006 heeft het hof van Cassatie het arrest van het hof van beroep te Antwerpen vernietigd *“in zoverre het beslist over de herstellvordering”* en niet in zoverre de herstellvordering gesteund is op de misdrijven van instandhouding.

Het hof, als verwijzingsrechter, is gevat met de herstellvordering in zijn geheel zonder beperkingen.

Sedert de inwerkingtreding van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna VCRO) op 1 september 2009 bepaalt art. 6.1.1 vierde lid dat een herstellvordering die door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur of het college van burgemeester en schepenen is gesteld op grond van de instandhouding van handelingen, niet langer kan ingewilligd indien deze instandhouding op het ogenblik van de uitspraak niet meer strafbaar is gesteld, wat hier het geval is.

De instandhouding vond hier plaats in een ruimtelijk niet kwetsbaar gebied.

Gelet op de door de decreetgever in art. 6.1.2 VCRO gegeven interpretatie van art. 6.1.1 derde lid VCR, voorheen art. 146,3° lid Stedebouwdecreet 1999 zoals gewijzigd bij art. 7 van het decreet van 4 juni 2003, staat het vast dat het te laste gelegde instandhouden thans geen misdrijf meer uitmaakt.

Art. 6.1.2 VCRO bepaalt: *“Artikel 6.1.1 derde lid, toegevoegd bij decreet van 4 juni 2003 en gedeeltelijk vernietigd bij arrest nr. 14/2005 van 19 januari 2005 van het Grondwettelijk Hof, wordt geïnterpreteerd als volgt: Deze bepaling heft de strafbaarstelling van de vermelde instandhoudingsmisdrijven op”*.

Het voormelde art. 6.1.1 derde lid bepaalt: *“De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, vermeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7°, geldt niet voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in ruimtelijk kwetsbare gebieden. Voor de strafbare instandhouding is uitsluitend vereist dat de wederrechtelijke handelingen op het ogenblik van de instandhouding gelegen zijn in ruimtelijk kwetsbaar gebied”*.

Deze bepalingen, samen gelezen met art.6.1.1 vierde lid VCRO, verhinderen het opleggen van een herstelmaatregel op grond van feiten van instandhouding in de mate dat deze op het ogenblik van de uitspraak niet meer strafbaar zijn gesteld.

Eiser tot herstel vraagt het hof krachtens de bijzondere wet van 6 januari 1989 betreffende het Grondwettelijk Hof enkel prejudiciële vragen te stellen.

Krachtens art. 26 § 2 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 betreffende het Grondwettelijk Hof kan het hof slechts weigeren het Grondwettelijk Hof te verzoeken uitspraak te doen over deze prejudiciële vragen:

(a) wanneer de zaak niet door het hof kan worden behandeld omwille van onbevoegdheid of onontvankelijkheid, tenzij wanneer die redenen ontleend zijn aan normen die zelf het onderwerp uitmaken van het verzoek tot het stellen van de prejudiciële vragen (art. 26 § 2, tweede lid, 1°),

(b) of wanneer het Grondwettelijk Hof reeds uitspraak heeft gedaan over een vraag of beroep met een identiek onderwerp (art. 26 § 2, tweede lid, 2°),

(c) of wanneer het hof meent dat het antwoord op de prejudiciële vragen niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen (art. 26 § 2, derde lid, in fine),

(d) of wanneer het bepaalde in art. 6.1.1, 4° lid VCRO de beweerd geschonden bepalingen klaarblijkelijk niet schendt.

De gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur houdt voor dat door het niet langer algemeen handhaven van het verbod op instandhouding, behoudens in ruimtelijk kwetsbare gebieden, en het niet aanvullen hiervan met een objectieve aansprakelijkheid in hoofde van de actuele eigenaar of enige andere regeling, er sprake is van een aanzienlijke vermindering van het beschermingsniveau dat werd geboden door het Stedenbouwdecreet 1999 zonder dat dit verbonden is aan de ernst van de gevolgen voor de goede ruimtelijke ordening en op die wijze het algemeen belang en houdt voor dat dit strijdig is met het standstillbeginsel zoals impliciet vervat in artikel 23 van de Grondwet.

De eiser tot herstel beschikt over de nodige de hoedanigheid en het belang als eisende partij in deze zaak.

Wanneer het Grondwettelijk Hof bevestigend zou antwoorden op de vragen of een van de vragen zou dit wel degelijk als gevolg hebben dat de herstellvordering, die enkel is gesteund op de instandhouding, nog voor inwilliging door het hof in aanmerking zou kunnen komen.

Rekening houdend met het feit dat dezelfde vraag gesteld werd aan het Grondwettelijk Hof bij arrest van het hof van beroep te Gent d.d. 27 november 2009, wordt deze zaak opgeschort tot aan de uitspraak van het Grondwettelijk Hof desomtrent.

**OM DEZE REDENEN,
HET HOF,**

RECHTSPREKEND NA TEGENSPRAAK;

Gezien de wetsbepalingen in het bestreden vonnis aangehaald,
alsook de artikelen :

- 24 van de wet van 15 juni 1935;
- 210 en 211 van het Wetboek van Strafvordering;

Vooraleer uitspraak te doen over de herstellvordering en de erop geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom :

Schort deze zaak op tot aan de uitspraak van het Grondwettelijk Hof op de hiernavolgende vragen zoals gesteld bij arrest van het hof van beroep te Gent d.d. 27 november 2009 :

1° Schendt artikel 6.1.1, vierde lid VCRO het door artikel 16 Grondwet en artikel 1.1 Eerste Aanvullend Protocol EVRM gewaarborgde eigendomsrecht van de door de instandhouding van een illegale constructie benadeelde derde, al dan niet in samenhang gelezen met het legaliteitsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, door te verhinderen dat de tijdig bij het vonnisgerecht aanhangig gemaakt publieke vordering tot herstel in de oorspronkelijke staat of tot herstel in de legale staat niet langer kan worden ingewilligd indien deze instandhouding op het ogenblik van de uitspraak niet meer strafbaar is gesteld?

2° Schendt artikel 6.1.1 vierde lid VCRO het standstillbeginsel, vervat in artikel 23 Grondwet, door – zonder indeplaatsstelling van een alternatief – reeds bestaande en voor de rechter uitgeoefende vorderingsrechten van de overheid tot herstel van de goede ruimtelijke ordening uit te doven naar aanleiding van een depenalisering van het misdrijf van instandhouding, terwijl deze depenalisering de concrete aantasting van de goede ruimtelijke ordening zowel de facto als de iure onverlet laat?

3° Schenden artikel 6.1.1 derde lid en 6.1.1 vierde lid VCRO het standstillbeginsel vervat in artikel 23 Grondwet, doordat zij samen gelezen het opleggen van een herstelmaatregel op grond van instandhouding in niet ruimtelijk kwetsbaar gebied onmogelijk maken en zo de mogelijkheid van de overheid tot het vorderen van het herstel van wederrechtelijke situaties in feite laat afhangen van het voorhanden zijn en de eventuele vervolging van een dader aan wie het oprichtingsmisdrijf toerekenbaar is, terwijl deze omstandigheid geen verband houdt met de schade aan de goede ruimtelijke ordening die door de illegale situatie eventueel wordt veroorzaakt?

4° Schenden artikel 6.1.1 derde lid en 6.1.1 vierde lid VCRO de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat zij samen gelezen tot gevolg hebben dat de instandhouder buiten ruimtelijk kwetsbaar gebied bij wie voor het oprichtingsmisdrijf nog een oprichter kan vervolgd worden, de gevolgen van een opgelegde herstelmaatregel kan moeten ondergaan, terwijl eenzelfde instandhouder bij wie voor het oprichtingsmisdrijf niet langer een oprichter kan vervolgd worden, deze gevolgen niet kan moeten ondergaan?”.

Houdt de uitspraak nopens de kosten aan.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **19 januari 2010**, waar aanwezig waren :

- mevrouw A. Papen,
- mevrouw C. Vanderkerken,
- de heer Ph. De Clippel,
- de heer M. Verbelen,
- de heer Th. Gillioen,

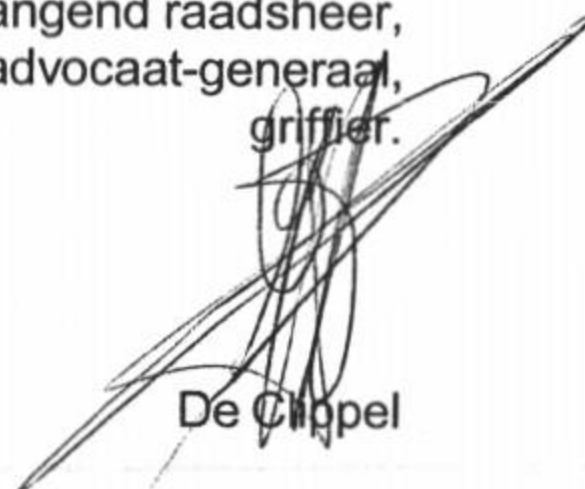

Gillioen

Vanderkerken

raadsheer d.d. voorzitter,
raadsheer,
plaatsvervangend raadsheer,
advocaat-generaal,
griffier.

De Clippel

Papen